

РЕШЕНИЕ

№ 5466

гр. София, 17.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на
прокурора КОСТОВ, като разглежда дело номер **5809** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес
на управление [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ № 18 от 18.07.2011 г. на
СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 13-и състав по
нахд № 1295/2011 г., с което е ИЗМЕНЕНО наказателно постановление №
23-2301091 от 23.09.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция
по труда” [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от
Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер
на 2000 (две хиляди) лв. за нарушение на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ, като е
НАМАЛЕН размера на наложената санкция от 2000 лв. на 1500 (хиляда и
петстотин) лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на
първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния
закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.
Касаторът поддържа, че веднага след дадените му предписания е сключил
трудов договор с лицето Й. Г. П., с което е изпълнил задължението си по
чл.62, ал.1 КТ и е налице основание за приложение на чл.415в КТ. Касаторът
претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното
решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено наказателно

постановление № 23-2301091 от 23.09.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], алтернативно да бъде приложена нормата на чл.415в КТ и случаят да се квалифицира като маловажен.

Ответникът по касационната жалба Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 18 от 18.07.2011 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-и състав по нахд № 1295/2011 г. е изменил наказателно постановление № 23-2301091 от 23.09.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от КТ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лв. за нарушение на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ, като е намалил размера на наложената санкция от 2000 лв. на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Ж. Г. П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл.62, ал.1 КТ, като е приело на работа на длъжност „автомияч” лицето Й. Г. П., ЕГН [ЕГН] на обект автокозметичен център „Ф.”, находящ се в [населено място], [улица] без сключен писмен трудов договор (по граждански договор).

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 13-и състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 18.06.2010 г. актосъставителят Ж. П. на длъжност „главен инспектор” в Д „ИТ” – С., извършила проверка на обект автокозметичен център „Ф.”, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от касатора, и установила лицето Й. Г. П., ЕГН [ЕГН] да полага труд като „автомияч” с декларирано от лицето (въз основа на попълнена от него декларация от 18.06.2010г.) работно време от 09:00 часа до 18:00 часа с пет работни дни и два почивка, със сключен граждански договор. Лицето Й. Г. П., ЕГН [ЕГН] е декларирало собственоръчно, че заема тази длъжност от 10.06.2010г.

Нормата на чл.61, ал.1 КТ въвежда императивно задължение за двете

равнопоставени страни по трудовото правоотношение (работник и работодател) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа. Едновременно със сключването на писмен трудов договор (чл.62, ал.1 КТ) работодателят е длъжен да предостави на работника преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на НАП (чл.63, ал.1 КТ). В тази връзка са неоснователни доводите на касатора за наличие на сключен с лицето трудов договор, тъй като по делото не е представено уведомление за сключен трудов договор по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от Териториалната дирекция на НАП (чл.63, ал.1 КТ).

Съдържанието на трудовото правоотношение е посочено неизчерпателно в нормата на чл.66, ал.1 КТ - място на работа, наименование на длъжността, срок на трудовия договор, основно и допълнителни възнаграждения, продължителност на работния ден или седмица. Тези основни характеристики на трудовия договор се установяват от собственооръчно попълнена от Й. Г. П. декларация от 18.06.2010 г. – място на работа, длъжност „автомияч“, работно време, почивни дни. При тези данни по делото, установени безпротиворечиво от показанията на свидетелката П. и писмените доказателства, районният съдия при правилно приложение на материалния закон е приел, че е осъществен състава на нарушението по чл.62, ал.1 КТ – работодателят не е сключил с работника писмен трудов договор преди постъпването му на работа на 10.06.2010г.

Правилно районният съдия е приел, че правоотношението между работодателя и работника разкрива съществени елементи на трудово правоотношение по смисъла на чл.66, ал.1 КТ, поради което представения от касатора граждански договор от 10.06.2010г. прикрива трудов такъв. Не е налице основание за приложението на чл.415в КТ, съгласно която разпоредба за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв. В случая по делото липсват данни за нарушението да е отстранено веднага след установяването му, липсват данни за сключен писмен трудов договор, съдържащ достоверна дата на сключване, поради липсата на представено уведомление за сключен трудов договор по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от ТД на НАП [населено място].

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съдия, че обжалваното НП е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б. «а» във вр.ал.2 ЗАНН, както и че в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало касатора да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и

извършено. Извършването на нарушение по чл.62, ал.1 КТ се установява от показанията на актосъставителя П., които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни, като касационната инстанция напълно споделя правните доводи на районния съдия относно доказателствената стойност на отразеното в АУАН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение № 18 от 18.07.2011 г. на СРС, НО, 13-и състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 18 от 18.07.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 13-ти състав по нахд № 1295/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.